

[Bo Kristensen]

tingsgruppens vegne anbefale forslaget til forkastelse.

Sønderby (V):

Venstre er enig med forslagsstillerne i, at invasionen i Libanon, bombardementerne af Beirut og massakrerne i flygtningelejrene har optrappet situationen, og at det har skabt problemer for at opnå en fredelig løsning af hele det palæstinensiske spørgsmål. At give Israel hele skylden er dog at gå for vidt.

Vi kan derfor støtte den fordømmelse, som regeringen har fremsat sammen med de ti, og kravet om, at der foretages en uvildig undersøgelse af massakrerne i flygtningelejrene, således at skylden kan placeres og gentagelser ikke kan finde sted.

Vi har sammen med flertallet her i folketinget også stemt for de resolutioner i FN, der har fordømt de handlinger, der er sket. Forsøgene på at udelukke Israel fra FNs generalforsamling, som vi har advaret kraftigt imod, er heldigvis løbet ud i sandet. Vi må i denne sammenhæng ikke glemme, at Israel fik en ret til at være en selvstændig stat i 1948.

Forslagsstillerne vil have, at vi skal gå videre, og foreslår økonomiske sanktioner over for Israel. De drager en parallel til de vedtagne økonomiske sanktioner mod Argentina i forbindelse med okkupationen af Falklandsøerne. Venstre kan ikke acceptere denne sammenligning og kan derfor ikke støtte beslutningsforslagets første punkt.

Beslutningsforslagets andet punkt om at anerkende Den palæstinensiske Befrielsesorganisation, PLO, som den eneste retmæssige repræsentant for det palæstinensiske folk vil vi også afvise. Det har altid været skik i udenrigspolitiske spørgsmål, at man anerkender nationer, ikke organisationer, og dette forslags vedtagelse kan jo skabe præcedens for andre situationer. Samtidig vil forslagsstillerne anerkende PLO som den eneste retmæssige repræsentant for det palæstinensiske folk. Det har vi svært ved at se en konsekvent holdning i, for hvem har valgt PLO? Hvorledes er de repræsentanter blevet udvalgt?

Jeg vil gøre opmærksom på, at jeg, da PLOs leder, Arafat, talte på IPU's møde i Rom, som venstres repræsentant ikke udvandrede fra mødet. Der var en diskussion der-

nede, om man skulle udvandre, men jeg blev, fordi vores stilling selvfølgelig er, at han som medlem af den arabiske delegation har ret til at tale, og at vi også i den vanskelige sag, som det er at skaffe fred i Mellemøsten, selvfølgelig også i IPU hører repræsentanter for araberne.

Venstre kan derfor tilslutte sig, at der på EF-plan optages nogle specielle kontakter med repræsentanter for PLO for igennem disse samtaler at være med til at skabe mulighed for en fredelig løsning på krisen i Mellemøsten. Vi hilser det initiativ, som de ti og udenrigsminister Ellemann-Jensen har taget på dette område, velkommen.

De kommende måneder kan blive afgørende for resultatet. Her kan de ti spille en afgørende rolle, for krigeriske handlinger løser jo ikke konflikten. Jeg tror, det er den vej, vi skal gå, men at tro, som forslagsstillerne slutter med i bemærkningerne, at økonomiske sanktioner og anerkendelse af PLO måske skulle være et lille skridt i den rigtige retning, har vi meget vanskeligt ved at forstå. Vi vil derfor afvise hele forslaget.

Pelle Voigt (SF):

Da EFs holdninger jo spiller en meget væsentlig rolle for udformningen af Danmarks udenrigspolitik, er der vel af og til også grund til at glæde sig over, at EF kan udøve en positiv politisk indflydelse på Danmarks udenrigspolitik, sådan som det er sket igennem en række erklæringer fra EF-udenrigsministrene om situationen i Mellemøsten, hvad der begyndte med Veneziaerklæringen. Alligevel er det en lidt sælsom situation at stå her i dag som medforslagsstiller og kigge tilbage på de ti landes udenrigsministerresolutioner.

Jeg står her med de ti's erklæring om situationen i Libanon af 9. juni 1982. Her opfordrer udenrigsministrene indtrængende alle berørte parter til at handle i overensstemmelse med sikkerhedsrådets resolutioner 508 og 509 og opfordrer i særdeleshed Israel til øjeblikkelig og betingelsesløst at trække alle sine militære styrker tilbage fra Libanon og gøre det muligt for Unifil at opfylde sine opgaver uden hindringer. Efter dette kommer følgende trussel, der uden tvivl har fået verdens nu fjerdestærkeste militærmagt under Menachem Begins ledelse til at ryste i buk-